Ч. 147 (14.396). Львів, пятниця 3. липня 1936. Rocztowa оplata оplacona ryczałtem. Рік LVII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

Редакція і Адміністрація: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 504-060. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ:
В Америці 1 доляр, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Чехословаччині 30 ч. к. — в усіх прочих краях по 7·50 зол.

Телеф. Редакції: 229-41.
„ Друкарні: 229-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Селянські заворушення у Комарнянщині.

7-ох УБИТИХ, 3-ох РАНЕНИХ.

ВАРШАВА, 2. 7. ПАТ. В Острові коло Комарна (пов. Рудки) працювали у дворі сезонові робітники з інших повітів. Місцеві селяни домагалися, щоб згаданих робітників звільнили і не допускали їх до праці. Роботи перервано, доходило до постійних бійок. Вчора інтервеніював поліційний відділ. Юрба заатакувала його; поліція ужила зброї, убиваючи 7 осіб та ранючи 3.

„Авторитет Ліґи Націй спав до зера“.

ПІВДЕННА АФРИКА БОРОНИТЬ В ЖЕНЕВІ АБІСИНІЇ.

ЖЕНЕВА, 2. 7. ПАТ. На початку вчорашнього засідання Ліґи Націй делеґат Південно-Африканськой Унії гостро заатакував пропозицію знести санкції. Невже — питав він — заяви французьких та британських державних мужів не мають ніякого значіння? Пакт Ліґи таки розпадається. 52 держави хотять виявити повне безсилля оборонити найслабшу зпоміж них від знищення. Авторитет Ліґи Націй впав до зера; держави, що допускають до цього, заперечують свою здібність дотримувати зобовязання. Півд.-Афр. Унія не може підписувати декларації, що на час кількох поколінь нищить всяке міжнародне довіря, тому устами свого представника домагається, щоб утримати санкції і виявляє готовість продовжувати збірну акцію. Лише тим способом можна утримати Ліґу як ґарантію безпеки для її членів.

Навпаки представник Канади домагався, щоб знести санкції як недоцільні.

Щоб затерти немиле враження, викликане повною розбіжністю між двома найбільшими брит. домініями, мін. Іден виголосив коротку промову, в якій властиво не сказав нічого більше, як недавно у палаті громад. Він висловив пошану для неґуса і жаль, що Абісинії годі помогти, бо держави не можуть піднятися збройних санкцій, які одинокі булиб доцільні. Пакт Ліґи Націй треба буде піддати ревізії у вересні.

Промову подібного змісту виголосив Літвінов; після неї вчорашнє засідання замкнули.

ІТАЛІЙСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ УВІЛЬНИЛИ, АЛЕ ВИДАЛИЛИ З ЖЕНЕВИ.

ПАРИЖ, 2. 7. Авас. На основі переговорів італ. посла в Берні зі швайцарським міністром закорд. справ 8-ох італійських журналістів, арештованих за протиабісинську демонстрацію, випустили на волю, видаляючи їх з женевського кантону. Вони внесли відклик.

НАРАДИ „ЛЬОКАРНЕНСЬКИХ ДЕРЖАВ“ ЗА ТРИ ТИЖНІ.

ЖЕНЕВА, 2. 7. ПАТ. Блюм, Дельбос, Ван Зелянд та Іден рішили скликати на 21. ц. м. до Брюсселі нараду сигнатаріїв Льокарна. Участь Німеччини залежить від відповіди на британський квестіонар, участь Італії — від висліду теперішніх загальних зборів Ліґи

Британське посольство в Адіс-Абебі не зліквідоване?

ЛЬОНДОН, 2. 7. Райтер. Брит. посол з Адіс Абеби Сідней Бартон, який приїхав до Анґлії, заперечив перед представниками преси, немов би брит. уряд задумував зліквідувати посольство в Адіс Абебі; тепер кермує ним в заступстві шарж д'афер. Бартон уважає, що абіс. питання можна розвязати лише в Европі. Лише частина Абісинії підбита — решта не думає піддаватися і є рішена до завзятої оборони.

Французи невдоволені промовою неґуса.

ПАРИЖ, 2. 7. Авас оголосив півофіційний комунікат, протестуючи проти твердження неґуса, немовби підчас римських розмов Франція погодилася на підбій Абісинії та виясняючи, в яких умовинах йшли транспорти зброї залізницею Адіс Абеба — Джібуті.

Неґусові заміти викликали помітне невдоволення серед французів; Гайле Селяссіє — мовляв — приписує надто велику відповідальність Лявалевій ініціятиві.

НОВІ ФРАНЦУСЬКІ ПАРТІЇ.

ПАРИЖ, 2. 7. ПАТ. Останніми часами пос. Доріо утворив „франц. людову партію“, полк. де ля Рок „франц. суспільну партію“; пос. Різоні задумує обєднати т. зв. „незалежних радикалів“ у т. зв. „франц. радикальній партії“.

ЗАДОВІЛЬНИЙ СТАН ФРАНЦУСЬКОЇ АРМІЇ.

ПАРИЖ, 2. 7. ПАТ. Мін. Делядіє ствердив у палаті послів, що теперішний моральний та матеріяльний рівень франц. армії зовсім задовільний, виключає всякі побоювання. Необхідно збільшити зусилля в напрямі механізації та моторизації армії, затримуючи її оборонний характер. Час активної служби та резерви необхідно покищо утримати, доки міжнародне положення не зміниться. Армію необхідно тримати далеко від політичного життя — вона мусить цілком посвятитися забезпеці краю

Розбудова німецького летунства.

ЛЬОНДОН, 2. 7. ПАТ. На основі інформацій дипльоматичного кореспондента щоденника „Манчестер Ґардіян“, на початку цього року мала Німеччина 1.000 лінійних літаків і 1·000 резервових, крім того „Люфтганза“ могла постачити армії коло 250 літаків. У травні збудували німці 250 лін. літаків, у червені так само. Здається, що хотять утримати це темпо і на дальше, щоб мати з початком 1937. р. 3.300 лін. літаків і 2.800 резервових; кожна зі 110 нім. ескадр малаб бути збільшена до 15-ох літаків В тому часі Німеччина матиме 30 добре вишколених і вирядженених полків протилетунської оборони.

Дружні і недружні залицянки.

НАСТРОЇ МІЖ ВАРШАВОЮ і БУКАРЕШТОМ.

Букарешт, кінець червня.

Наші помічення, подані у статтях „Балтик — Чорне Море“ („Діло“ ч. 228/35 р.) та „Мінлива приязнь“ (ч. 70/36 р.) про сумнівну польсько-румунську приязнь — теперішня дійсність оправдала в цілости.

Всі заходи польських урядових чи півурядових організацій закрити суперечність головних напрямків політики та економії варшавського уряду із Букарештом не осягнули бажаних успіхів. Сам проф. Стронський признав (в „Кур'єрі Варшавскім“ із 25. V. ц. р.), що „змагання Польщі створити окремий бльок полудневих держав та зблизити собі Малу Антанту не вдалися, бо польсько-мадярські братання віддалили від цього пляну Прагу та Букарешт“.

Вся румунська преса добачувала в частих поїздках польських політиків до Берліна, Будапешту, Білгороду та Софії тільки ревізіоністичні демонстрації, тільки заходи розложити Малу Антанту. Загальна думка провідних румунських щоденників така: „Польща воскресла на мапі Европи завдяки перемозі великих союзних держав. Вона стала незалежною державою тільки на підставі мирових договорів... а ці договори все поборюють мадяри, що мріють про воскресення старої австро-угорської монархії. Дивно нам, що в цій добі загальної непевности п. Бек заохочує мадярську ревізіоністичну пропаганду“.

Подібні коментарі містила букарештенська преса із приводу хрестин одного польського торговельного корабля. А саме, охрестили у Ґдині новий корабель іменем короля Баторія, і то ще у приявї послів ревізіоністичних держав. Найбільше роздратувало румунську пресу вивішення мадярського прапору на кораблі „Баторія“. Один румунський публіцист, колись палкий польонофіл, заводить тепер розчаровано: „Адже Польща мала не тільки чужих королів, вона мала державних мужів польського походження! Коли Польща бажає собі кольоній — то чого вивішує на своїм кораблі мадярський трьохбарвний стяг?!“

Іронія долі хоче, що саме цей ославлений корабель призначили до чорноморської служби і він часто пригадуватиме у Констанці короля Баторія, що знущався над румунським населенням Семигороду. Додамо, що і у французькій пресі, яка ревно підтримує закордонну політику Тітулеска, появилася в останнім часі низка цікавих статтей на цю тему.

„Ле Ентрансіжан“ радіє, що у Скровіштих (Букарешт) унеможливлено Польщі робити дальші інтриги між Букарештом та Білгородом або між Білгородом та Прагою. Проурядовий „Тан“ на додаток подає докладний плян мадярсько-польської державної злуки на кошт Чехословаччини та підкреслює заяву виленського проф. Бозевського, де він отверто проповідує поділ чехословацької території.

Такі поголоски стрівожили малоантантські уряди й тому прискорили стрічу голов генерального штабу Югославії, Румунії та Чехословаччини, що відбулася три тижні тому в Букарешті. Не менше значіння мав і конгрес журналістів Балканського Союзу — того „природного продовження" Малої Антанти — який відбувся також у Букарешті під проводом Тітулеска.

Як видко, заалярмовано всі сили союзних урядів, щоб випередити діяльність середньоевропейських ревізіоністів. Внаслідок цих подій зблідла нагло колись дуже розреклямована польсько-румунська дружба. Здавалося вже, що всі дотеперішні заходи польської „Ліги Моря" та діяльність „польсько-румунських товариств" пропали марно.

Щоб зберегти бодай останки цієї колись голосної приязни, польський посол у Букарешті відновив пропаганду для збереження цієї „столітньої сусідської дружби". Посол Арцішевський поїхав з тією метою до Клужу, головного міста Семигороду (де ще перед 15 роками велася розпучлива боротьба семигородських румунів із мадярами) і там святочно заявив, що „Польща не є ревізіоністичною державою"... Щоб зменшити недовіря своєї авдиторії, що виповнювала авлю клужанського університету, посол почав вихвалювати особу відомого семигородського діяча та мадярофоба д-ра Вайду Воевода, теперішнього проводиря фашофільського „Фронтул романик". Крім цього заявив він у букарештенськім радіо ще раз, що: „без огляду на всякі політичні розбіжности сусідська приязнь не змінилась". В додаток до цього клясичного оптимізму, відбулися в останнім часі всякі святочні імпрези, виголошено палкі промови, приготовлено свіжу виміну студентської молоді тощо, щоб хоча частинно затерти згадані прикрощі, які викликала тут мадярофільська політика Варшави.

Наведемо кілька прикладів: У Букарешті гостила театральна дружина „ягайлонських студентів", що виставили середньовічну інсценізацію: „Коперник". Після цього йшли відчити про Пілсудського, про 3. мая, відкриття виставки польського мистецтва, тощо. До співучасти заохочували деяких румунських політиків проф. Йорга, проф. Траншу-Яш, п. Арджентоїна і при тій нагоді щедро роздано всякі відзначення („Польонія реститута"). Ці символічні, обрядові демонстрації польсько-румунської дружби були трохи переборщені. Їх заперечує дійсність.

Правда, у Букарешті вчать на показ у трьох середніх школах (надобовязково) польської мови. Зате на Буковині, де є хоч трохи польської меншини, скасовано спокійно всі польські державні школи та введено румунську мову навіть для релігії. Але й торговельні зносини не ліпші. Кілька місяців ішли наради для оживлення польсько-румунської торговлі — і все залишилось у проблематичній тимчасовій стадії. Польща далі ввозить сирівці, збіжжя, овочі із „ревізіоністичних держав" — а Румунія промислові вироби передусім із Франції та Англії.

Скрита митна війна між Польщею та Румунією ведеться далі — чи то у формі митних (44 прц.!) надвишок, чи у формі контингентових обмежень та у конфлікті із „Польським Компенсаційним Т-вом". Замічується також гостра конкуренція румунських та польських корабельних ліній на Чорному Морі. Не диво, чому у квітні ц. р. прийшло до кривавих сутичок між румунськими та польськими моряками.

Ледве прогомоніли гучні промови з нагоди відкриття польського „Дому моряків" у Констанці — цього зародку польської торговельної бази, як трапився прикрий випадок: польські моряки напали і побили румунського границера. І цю справу влада затушувала.

Зате трудно сховати прояви конфліктів на міжнародньому полі. З одного боку войовнича політика „бльоків", з другого боку вони охороняють існування Малої Антанти. Одні заохочують офензивний ревізіонізм Угорщини, другі підтримують оборону Чехословаччини.

До того всього додає влучно один відомий румунський публіцист, знавець польських справ, Лівій Наста:

„Чи можемо ще числити на союз із Варшавою? Бо трудно назвати її поведінку хоч найскромнішим виявом платонічної дружби. А не до самого морального зобовязання, яке випливає із військового договору, дійшло між Польщею і Румунією."

Д-р О—ко.

Німецька меншина в Чехословаччині.

Чеська публична опінія присвячує щораз то більше уваги своїй німецькій меншині. „Партія Судетських Німців" уладила в Хебі (Еґері) виставу, на якій при помочі дбайливо, справді по німецьки опрацьованого статистичного матеріялу представила становище німців у Ч.С.Р. та свою власну ролю.

З 4,990.000 меншин Ч.С.Р. на німців припадає 3,400.000 душ. Вони становлять більшість у 3.398 громадах, 120-ох судових округах і 50-ох політичних. „Партія Судетських Німців" грає важну ролю у празькому парляменті. Вона здобула 1935 р. 15.2 прц. голосів, найбільша чеська партія (аграрна) лише 14.3 прц. Партія має 3.000 станиць і 450.000 зорганізованих членів; її преса має 200.000 передплатників.

Недавно дійшло у лоні партії до непорозумінь; провід зліквідував їх тактикою „залізної руки", виключуючи коло 100 визначних діячів. Провідник партії Конрад Генляйн докладає тепер зусиль, щоб здобути симпатії також робітництва.

Чеське громадянство не займає до німців якогось одноцілого становища: одні сподіються їх засимілювати, інші шукають угоди. Перешкодою до зближення є та обставина, що вожди „Партії Суд. Німців" постійно підчеркують нерозривну нац.-культурну єдність судетських німців з третьою імперією. Не зважаючи на свою дуже льояльну поставу до Ч.С.Р., до співпраці кількох нім. партій з урядом включно, — німецька меншина бороніться завзято не лише проти національної асиміляції, але й проти асиміляції державної.

Українська Національна Бібліотека.

(Бібліотека Наукового Товариства імени Шевченка у Львові.)

III.

Вище вже була згадка про те, як відбилася на бібліотеці світова війна.

Та далеко більше значіння в житті бібліотеки НТШ мали дальші події, передовсім зміна державної приналежности Сх. Галичини.

Хоч яка, здавалосяб, далека наша установа від життєвої боротьби, що кипить поза її мурами, то всеж від 22. XI. 1918. р., себто від часу полишення Львова українською армією, мала вона нераз нагоду витати в себе ніколи перед тим небачених гостей: явну й тайну поліцію, що шукала то зброї, то підозрілих людей. Остання така ревізія відбулася 23. IX. 1922. р. й була так само без висліду, як усі попередні. Цікаво, що майже безпосередньо по переведеній ревізії вибухла бомба, підкладена у сінях бібліотеки. На щастя, вибух не спричинив особливої шкоди, вокрема нічим не пошкодив бібліотечним зборам. На диво, злочинця, що підложив бомбу, не викрили, як не викрили і спричинників подібних вибухів у тому самому часі по інших українських інституціях у Львові (Просвіта, Жіноча гімназія СС. Василіянок, Центросоюз, тощо) та на провінції. Але поминемо ці незвичайні явища в житті української наукової установи, а перейдемо до звичайної повсякденної адміністраційної практики, що, так сказати, нормувала її життя. Спинімся насамперед на цензурі.

Треба сказати, що спочатку, поки цензорами були урядовці старої австрійської школи, цензура була досить ліберальна. Інакше стало, коли прийшли люди, що не мали австрійських конституційних традицій. Вони, видко, не розуміли ваги бібліотеки Наук. Т-ва ім. Шевченка для науки, не лиш української, але й польської, тож трактували її як якусь першу-ліпшу народню читальню „Просвіти". Стоючи непохитно на ґрунті істнуючих приписів, вони не вважали можливим робити бібліотеці якісь полекші, закриваючися у своїй заборонній практиці наказами й розпорядками вищої влади, що, мовляв, не допускають ніяких виїмків[1]). Таке тверде становище, очевидно, не могло не відбитися передовсім на закордонних набутках бібліотеки. Особливо сильно відчув його часописний відділ. До бібліотеки майже цілком перестали доходити закорд. українські ґазети та журнали, особливо видавані в Америці національні українські ґазети („Свобода", „Америка", „Народня Воля", „Український Голос" та інші).

Дійшло до того, що навіть солідні літературні (як от „Життя й Революція"), а то й чисто фахові журнали, що давніше доходили вільно цілими роками, тепер без жалю конфісковано.

В результаті цього в часописних збірках бібліотеки повстали величезні прогалини, бо дотичні часописи, замісць до бібліотеки, мандрували на фабрику паперу. Аж в останньому часі цьому ненормальному явищу покладено нарешті край: 15. II. 1933. р. міністерство внутрішніх справ дало бібліотеці формальне право діставати по одному примірнику закордонних друків, заборонених у Польщі. Це очевидно, великий здобуток для бібліотеки. Рік пізніше прийшов ще другий, не меншої ваги, здобуток: 9. II. 1934. р. міністерство освіти й віроісповідань признало бібліотеці право на обовязковий примірник усіх українських друків, які появляються в Польщі. Бібліотека може тепер урядово стягати друки від друкарень, не потрібуючи їх купувати. Це дає змогу виловлювати й такі друки, що появляються десь по малих провінціяльних містах. Досі їх не те, що дістати, але й вистежити не було легко. На жаль, одержування цього примірника натикається в практиці на несподівані трудноші, не передбачені законодавцем. По закону бібліотека має діставати його безплатно, тимчасом друкарні часто-густо не хотять оплачувати посилок, і або цілком їх не посилають, або посилають не оплативши, а пошта домагається в такому разі оплати їх (та ще й збільшеної!) від бібліотеки. На це бібліотека, розуміється, ніяк не може погодитися не лише з причин засадничих, але й чисто практичних: буває аж надто часто, що „вимагана оплата грубо перевищає ціну висланого друку. Крім того, деякі поштові уряди жадають від бібліотеки також оплати реклямацій, висиланих до редакцій, чи видавництв. Отож, в огляду на все це, булоб раціонально або звільнити друкарні від висиланих до бібліотеки друків, або доставу цих друків покласти в обовязок старост. Так само й листування бібліотеки у справах обовязкового примірника теж слід звільнити від яких-будь оплат.

Довгий час багато журби завдавав бібліотеці також формалізм митного уряду, який накладав мито на надсилані бібліотеці з закордону друки, якщо є вони в оправі, або містять у собі ілюстрації, ноти, мапи, катальоги, тощо, не звертаючи уваги на завдання бібліотеки. Раз мито настільки перевищило ціну самої книжки, що бібліотека мусіла відмовитися від посилки. Бували при цьому й такі випадки, що мито накладали й на книжки, визичені бібліотекою якійсь закордонній науковій установі чи вченому. Через це бібліотека мусіла відмовитися від визичування своїх друків за кордон. В останньому часі, треба це підкреслити, ця дошкульна практика належить властиво вже до гірких споминів. На інтервенцію в центральному уряді місцева митна дирекція звільняє, покищо за кожноразовим проханням, від накладеного мита. Треба надіятися, що й міністерство скарбу піде незабаром слідом за міністерством внутрішніх справ, та видасть розпорядок, що раз назавжди забезпечить бібліотеці право без перешкоди, вільно від мита діставати закордонні друки.

Але поборений на одному фронті бюрократизм митного уряду дається відчувати на другому. Толкуючи формалістично накази та розпорядки міністерства торгу й промисловости, львівські митарі спинили були торік на довший час посилки ріжних друків із Німеччини, а недавно загалом усі посилки від наукових установ, що стоять в обміні НТШ.

---

[1]) Розуміється, крім змін чисто-персональних, велике значіння в загостренні цензури спеціяльно щодо українських видавництв мав уніфікаційний курс, що після 14. III. 1923 р. щораз міцнішає. Те, що ще перед тим не підлягало забороні, тепер опинилося на індексі. Передовсім видання „Кобзаря", нові й давніші, напр. видання „Просвіти" 1902 й 1912 рр.; далі популярні нариси історії України (Грушевського, Аркаса, Д. Дорошенка та ін., навіть підручник д-ра Б. Барвінського „Оповідання з рідної історії", уживаний за Австрії в школах), курси географії та мапи України. Провінціяльна цензура, не обмежуючися конфіскуванням українських книжок, виданих за Австрії, часто кількадесят літ перед війною (напр. Календар Просвіти на р. 1896, Поділ Галичини Ю. Бачинського 1897 р., Твори Руданського тощо), нераз конфіскує речі, видані у Львові вже за Польщі. Особливо відзначилися на цім полі суди в Чорткові та Золочеві. А оце зовсім недавно сконфісковано український переклад Гоголевого „Тараса Бульби" — книжку, яку давніше поручували для шкільної лектури.

Згадані вище причини, а до них треба іще додати втрату колишніх державних і самоврядних дотацій, очевидно не могли не відбитися на розвитку бібліотеки НТШ.

Досить сказати, що бібліотека від часу війни не має свого буджету й неспроможна комплєтувати по давньому свої збори систематичними закупами **Ucrainica**, особливо чужих, або рідких старих. Та всеж бібліотека без огляду на всі труднощі, що стояли на її шляху, розвинулася в велику наукову установу.

На жаль, у парі з цим розростом не йде відповідне поширення її льокалю та збільшення персоналу.

Минулого року денно відвідувало бібліотеку по 40—50 осіб; траплялося нераз, що багато читачів мусіли відходити геть, бо не було де приміститися. Та не тільки читачі, але й сама бібліотека багато терпить від тісноти приміщення. З браку місця в читальні читачі заповняють робітні, заваджаючи службовцям у їх праці. Крім того робітні перевантажені полицями з ріжними друками. Це все створює незадовільні умовини для роботи і читачів і персоналю, що й без того сильно перетяжений працею.

Аджеж, не зважаючи на кольосальний розріст бібліотеки, персональ її в 1936. р. числом менший ніж перед війною! В 1910.—14. рр. було 4 урядовців і звичайно один діурніст та один возний: тепер тільки 4 урядовці й один фамуліос.

В магазині незадовго забракне зовсім місця на книжки. Швидко ніде буде їх складати! Для фолій уже нема місця. Не стає теж місця й на численні дублєти, які через це нищаться по пивницях, а тимчасом між ними багато дуже цінних річей. Що більше — не має відповідного приміщення й великий та цінний архів УНР. Він, на жаль, менше забезпечений, ніж якесь новітнє знаряддя або черепя в музеї!

Отож поширення льокалю і збільшення персоналю бібліотеки, як бачимо, справа вельми пекуча, просто таки невідкладна. Цього вимагають потреби й самої бібліотеки й читачів. Вимагає цього і наукова праця.

Та фінансові відносини Наукового Товариства ім. Шевченка тепер того роду, що бібліотеці загрожує небезпека не лиш зменшення й без того малих дотацій на її потреби, але й дальше зменшення персоналю та його нужденних платень. Отож утримання бібліотеки на рівні, гіднім української науки, залежить у великій мірі від самого українського громадянства.

В. Дорошенко.

(Докінчення буде.)

Дві мірки.

Як громада м. Львова ставиться до церковних потреб своїх греко-кат. мешканців.

Українській суспільности загально відома справа будови церкви у замарстинівській дільниці міста Львова. 10 літ тому тодішня громадська рада Замарстинова рішила дарувати на будову церкви 2-моргову площу. Одначе Повітовий Виділ на домагання місцевих поляків відмовився затвердити це рішення. В 1930 р. громадська рада Замарстинова поновила своє рішення у цій справі, але й тоді це рішення не було затверджене тому, що в міжчасі громада Замарстинів була прилучена до міста Львова. Зараз після прилучення Замарстинова до міста Львова замарстинівські греко-католики розпочали при помочі тодішніх українських міських радних заходи, щоб громада міста Львова дарувала площу під будову церкви. Президент міста Дрояновський обіцяв піти назустріч цим бажанням, одначе все виринали якісь нові труднощі. Нова міська управа, що перебрала урядування на основі переведених у 1934 виборів, поставилась до справи негативно і відступлення площі під будову церкви треба вважати як пропаще.

Зовсім інакше поводиться управа міста Львова супроти подібних справ, якщо йде про будову костелів. Ось у червні ц. р. ухвалив Магістрат предложити міській раді внесок подарувати на будову нового костела на Богданівці площу 4.560 м², вартости 23.000 зол. А в кілька днів пізніше Магістрат ухвалив предложити міській раді внесок подарувати на будову нового костела оо. Місіонарів при вул. Дверніцького і Снопківській площу 4.396 м², вартости 88.000 зол. Обі справи в найближчому часі увійдуть під наради міської ради, що без сумніву дарує ті грунти на згадану ціль.

Так само нерівномірно трактує місто Львів релігійні потреби мешканців міста Львова, якщо йде про буджет. У буджеті на р. 1936/37 ухвалила міська рада, як і попередніми роками, 25.000 зол. субвенції на давно вже покінчену будову костела Остробрамської Богоматері в личаківській дільниці. Крім цього є ще в буджеті ось-такі субвенції: на будову нового костела в Сигнівці 5.000 зол., на будову нового костела у Знесінні 1.500 зол., на справлення дзвона до костела Остробрамської Богоматері 2.500 зол. Як марно виглядає супроти тих субвенцій сума 500 (словами: пятьсот) зол., призначена для церкви св. Миколая! І це одинока позиція на церкву в буджеті на р. 1936/37...

Подяка.

Всім Вп. Громадянам та національним установам, що зволили ласкаво привітати мене з 80-літтям, складаю оцим широсердечну подяку.

Д-р Антін Горбачевський.

Свята в краю.

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ І „ДЕНЬ СЕЛЯНКИ" В РАДЕХОВІ.

Філія „Союзу Українок" у Радехові влаштувала дня 28. червня повітове свято своєї організації, а саме „День Селянки" та посвячення прапору. Прегарна погода сприяла святові і „День Селянки" випав величаво, бо взяло в нім участь 6.000—7.000 народу. Не тільки зорганізовані кружки „Союзу Українок", але й великі маси цілої Радехівщини взяли в ньому участь. На великій громадській площі підготовано все до свята. Прибрано вівтар на полеву Службу Божу, визначено місце на вправи, трибуну для промовців, будки на буфет, а це все замикала прегарна брама, на якій маяли жовто-блакитні прапори. Полеву Службу Божу відправило 3 священників з місцевим о. парохом і деканом повіту. Довкруги уставилися з прапорами 24 кружки „Союзу Українок". Співав жіночий хор під орудою п. І. Селезінківної. На чолі були гості і делегати місцевих установ.

По Службі Божій посвячено прапор, при чому о. декан Карпович сказав дуже гарну проповідь та закінчив її побажанням дальшого розвитку філії „Союзу Українок". Опісля делегатки кружків і гості приступили до вбивання цвяшків. По посвяченні прапору уформувався похід, що перейшов містом під Народній Дім. На чолі походу спеціяльні делегатки несли прапор, при чому загальну увагу звертали два прегарні борщівські строї п. І. Селезінківної і впорядчиці свята. В поході взяли участь 24 кружки з повіту, поверх 800 членів. На переді йшла радехівська Філія у прегарних народніх строях і дві орхестри, дальше чвірками усе жіноцтво та громадянство. Разом йшло 6.000—7.000 народу. Похід задержався під Народнім Домом, де з

ЙОСИФ БЕКЕФІ.

Абонаментові знайомі.

У книгах міського театру були такі дві позиції: партер 5-тий ряд, крісло 3, абонамент Ільона Шаркані. Партер 5-ий ряд крісло 4 абонамент д-р Фридрих Гусар.

Ільона Шаркані — секретарка у великім банку. Ближча до трицятки як до двацятьпяти літ. Вигляд звичайний: ані погана, ані гарна. Трохи понад пересічний ріст. Пивні очі. Каштанове волосся. Великі уста. До театру ходить сама.

Її сусід — адвокат. Сильно понад 40. Точний. Пять хвилин перед виставою вже на своїм місці. Добре одягнений, але не чепурний. Голова пропорціональна. Обличчя не каже нічого. Рідко оплескує песу, але ніколи не нудиться. Заабонував одно місце, отже нежонатий.

На перших трьох виставах вони не звернули одне на одного ніякої уваги. На четвертій давали комедію. Дівчина кілька разів голосно засміялась. Адвокат повернувся легко ліворуч і глянув на свою сусідку.

Так воно почалось. На найближчій виставі адвокат спитав сусідку перед песою:

— Чи ви маєте теж абонамент?

— Так — відповіла дівчина.

На перерві проходжувались разом у двоє. З прізвища адвоката вона затямила собі тільки одне „доктор". А він легко затямив собі імя „Ільонка".

Ще кілька вистав і вони обоє чекали в ґардеробі і разом вийшли з театру. Адвокат провів сусідку до трамвавої зупинки і попрощався.

Було це пів року тому.

•

Вистава важна для абонентів. Ільонка мала йти до театру. Передполуднем у бюрі почувала себе недобре. Вполудне пішла до хати недужа. Пополудне було їй краще, але до театру не мала сміливости піти. Хтось з банку міг її доглянути. Абонаменту було шкода. вона вложила білет до коперти і написала кілька рядків до своєї приятельки:

„Дорога Ільонко! Сьогодні ввечір не можу піти до театру, відступаю тобі білет. Якщо песа буде нудна, можеш порозмовляти собі із старим сусідом. Це така стара абонаментова приязнь. Він — доктор і джентельмен, тільки трохи нудний".

Доктор дістав того самого дня гостя. Це був один свояк із провінції, маґістратський урядовець. Млодий, червонолиций, здоровий, запальний. Ще й доктор прав. До Будапешту приїхав для приємности. Д-р Гусар не міг піти до театру; мусів цілу ніч працювати; мав на другий день розправу. Каже до свого гостя:

— Знаєш, іди до театру на мій білет. Це має бути дуже добра песа. Зрештою маєш там чудову сусідку. Крісло число 3. Моя сусідка з абонаменту. Правдива великосвітська дама. Те, що тобі треба. Можеш приємно провести вечір. Зветься Ільонка.

Ільонка число II. була червонолиця, весела бльондинка — тип, про який може мріяти маґістратський урядовець на провінції.

•

Добрий вечір, пані Ільонко! — привитав її сусід у театрі. — Я тішився на знайомість з вами.

Гарний молодець — подумала Ільонка і сказала:

Дякую, ви дуже чемні.

Урядовець положив сусідці на колінах коробку цукорків:

Не гнівайтесь, що хочу вам осолодити життя, чим можу.

Дівчина сміялась. Уста мала нафарбовані. Але зуби — правдиві, свіжі. Підчас вистави присунулась до нього. На перерві ходили разом. По театрі пішли на вино до Офнера. Знайома була прегарна. Провінціяльний урядовець майже освідчився і в год. 1-ій уночі відвів її до хати.

Д-рові Гусарові сказав на другий день уранці його сестрінок:

— Я дуже тобі вдячний. Ця дівчина — ангол. Я на твоїм місці вже давно з нею оженився би. Тепер уже запізно. Такої другої нема на світі.

Гусар дивився на нього здивований

— Так, так... Ми були разом на вині. Дівчина співає як соловейко і трубить вино, як я.

— Що ти кажеш?!

— Я ціле життя мріяв про таку жінку! Ах я забув, як називається та вулиця, де вона мешкає. Дай мені її адресу.

— Я не маю.

— Маєш тільки не хочеш мені її сказати.

І сестрінок вибіг на вулицю.

Д-р Гусар почав думати. Може той молодець каже правду?

Ільонка ч. II. теж вихвалювала своїй приятельці свого сусіда. Було їй тільки прикро, що забула умовитись щодо найближчої зустрічі і прохала адреси. Секретарка банку вважала це за нахабство. Адвокат залицявся до неї, а та гуска уявляє собі, що може його їй відобрати, тільки тому, що провела з ним один вечір.

Моя кохана! Навіть якби я знала його адресу, то не дала би тобі її.

Так? То я сама собі її винайду.

І вибігла на вулицю.

Секретарка почала думати над цілою справою.

•

На найближчій виставі у театрі абоненти поздоровили одне одного холодно. Ільонка ствердила, що „доктор" дуже симпатичний і не такий то старий, за якого вона вважала його досі. Це певне її вина.

В очах адвоката Ільонка вигарніла. Він не запримітив досі, що вона гарна. І його була вина, що тримався від неї здалека.

Тепер треба буде інакше. Її поведінку пояснював собі просто і вона ображена, що він буцім-то залицявся до її приятельки.

Він глянув її глибоко в очі. Коли він проводив її до дому, вона забула витягнути руку з його руки.

У театральних книгах найближчого сезону у відділі абонаментів були такі дві позиції: партер 5-ий ряд, крісло 3, абонамент д-р Фридрих Гусар. Партер 5-ий ряд, крісло 4, абонамент пані д-р І. Гусар.

—

Перекл. *в. з.*

бальконy промовила п. І. Павликовська. По промові орхестра і присутні відспівали національний гимн.

Похід розвязався й учасниці відійшли в порядку на площу, де по обідній перерві відбулася друга частина свята. Другу частину свята відкрила в імені Філії п. Герасимякова. Присутні серед сердечних і гучних оплесків вислали привіт п. Селезінковій, що від 10 літ працює послідовно, як голова й організаторка Філії Т-ва на кожному полі суспільного життя. Це свято — головно її заслуга. Но жаль, недуга не дозволила їй взяти участь у святі.

Після того ред. Кисілевська зложила привіт від Головного Виділу „Союзу Українок" і Філії „С. У." в Коломиї та від редакції „Жіночої Долі" і далі виголосила бадьору та змістовну промову до зорганізованого жіноцтва, не жалуючи слів заохоти для тих, які ще досі стоять поза організацією. Потім зложив привіт посол Тершаковець в імені посла Кузьмовича й У.П.Р. і делегати всіх місцевих установ. Прислали привіти Філії „С. У." у Сокалі, Раві Руській, Угнові, Рогатині й ін.

По привітах приступлено до властивої програми свята, як продукції хорів, вправи вінками, серпами та виведення весілля. Відспіванням національного гимну та гимну „С. У." пізно вечором закінчено це свято.

Враження зі свята якнайкращі. Гарно підготовані і зорганізовані кружки, численна участь громадянства з цілого повіту, солідно виведені вправи, вказували на добру працю проводу, зокрема голови п-і Селезінкової. Видно, тішиться вона великою симпатією серед громадянства, бо коли всі члени тішились успіхом свята, то на згадку про її відсутність ставали сльози в очах учасників.

На окрему увагу заслуговували строї учасниць, що вправляли. Знаємо, що виступи в народних строях на всіляких національних святах тепер дуже поширені і рівночасно дуже часто нестильові. В радехівському повіті місцевий стрій давно затратився, тому місцева Філія „С. У." мусіла солідно попрацювати над тою справою, коли всі пошили собі гарні строї з корсетками. Дальше треба зазначити, що поодинокі кружки, які не мали народніх строїв, мали всі однакові хустини і фартушки. На площі виглядало це прегарно (червоні наче мак, бордо турецькі та сині).

Свято можна признати дуже вдатним. Підем великий для будучої праці філії, в якій працюють майже виключно селянки та міщанство, бо місцевої інтелігенції дуже мало. Це дуже додатній обяв. За 10 літ філія „С. У." під проводом п. Селезінкової осягнула дуже багато. Спершу йшла освітня праця серед жіноцтва, потім поширення дитячих садків і піднесення господарства, тепер справи народнього мистецтва. Свято виказало повний успіх тої праці. Побажатиб і на будуче такого розвою!

З НАШИХ ЛІТНИЩ.

Опір жде!

Що добре і миле — то скоро кінчиться. І я мушу завтра покидати Гребенів. А мав я у першій мірі то вдоволення, що був першим мешканцем віллі, яку перед кількома місяцями придбав на власність „Маслосоюз". Чепурненько прибрана — в найближчім сусідстві двірця пишається гарною крамницею та їдальнею, де можна дістати ярські страви. Нагорі чисті, вишивками розмальовані кімнати, аж хочеться тут мешкати. Надолині послугують три пані, а всі у білих плащиках і вишиваних накидках на голові. Управа навязала вже зносини з усіми пансіонами. Я добився до дівочого шатрового табору в лісі над Опором.

Уся долина Опору жде на гостей, свої ждуть на своїх. Маємо де подітися. Напроти стації елеґантний пансіон п-і Яблонської. У кімнатах власниці бачимо цілий музей китайських річей.

Під лісом пишається священича вілля „Земелінь", а над ним гори покриті зеленими ялицями. Зараз за залізничим шляхом вілля службовиків „Дністер".

Кілька кільометрів у неозримі Сколього, де Орава лучиться з Опором є місцевість Святослав. Кобиж відшукати могилу, де поховали тут убитого Святослава! А так лише спомин, який вічно повторює Орава, коли свої води з шумом вливає до Опору. Трошки далі на горі романтик Райтман вибудував туристичну оселю. Змагається з природою — змінює краєвид, ломить скелі, будує і прикрашує середину будинків. Усе цікаве цінне, романтично подумане. Не бачити Райтманівки, то значить не знати, як людська фантазія може гори украсити.

На середині Гребенова нова церква — роскішний бойківський стиль, а в середині деревляні складні луки, уже розмальовали іконостас.

Ідіть дальше! Маленька будочка — це стація Зелемінь. Лишаєте її і за 10 хвилин дороговказ покаже вам соснову алею, яка веде до Шматеріки. А там для тих, що починають жалуватись на склерозу, злу переміну матерії, перевтому — йодово-солянкова купіль. Хто хоче тушу, нехай іде над ломнянку, де добре дістане по плечах і вилізе звідти як рак червоний, хто хоче до Опору — нехай поступить кілька кроків дальше.

У смерековім гаю розсіяні дискретно павільони, — ждуть на гостей — і то у першій мірі земляків. Але ті з Перемишля мають, здається, протекцію. Панство В. Шматери довгі літа там перебували і залишили по собі милий спомин діяльних громадян. Тому до княжого города над Сяном мають великий сентимент. Кожного, хто звідти прийде, витають по дружньому.

Коли йти на Зелемінь, треба задуматись, бо він дуже сердитий. Пішло товариство з пяти осіб; погода чудова, ані хмаринки. Але видно Зелемінь не був вдоволений, що так мало українців хоче зловити його за чуба. Тільки осягнули вершок — а від сторони Сколього мов стріла надлетіла ясна хмара, потім друга, блискавка перепорола небо, грюкнув грім, гори відповіли. Знизу мов із зачарованого кітла бухнули білі мряки, далеко Сколе і Стрий були освітлені яскравим супокійним пополудневим сонцем.

Хоч іще далеко до 8. серпня — до дня нашого національного свята на Маківці — серце тягне туди. По дорозі не минайте байдуже прегарної церкви в Тухлі при дорозі на Маківку. Попросіть священика ключа і сам охотно до церкви вас запровадить. На горі Маківці нема написів на хрестах; вони в церкві на кованій таблиці.

Одначе на Маківку дістатися не така то легка річ. Це приватна власність, а панове Ґредлі бояться, щоб українці не брали кільчастих дротів і з них тризубів не робили.

Заступив нам дорогу постерунковий і каже, що тоді пустить нас на Маківку, як фірма Ґредлів дасть перепустку. А видають їх у Дамі — щось около 7 кільометрів від Тухлі. Але пощо в Тухлі телефони? До пів години усе поладнане, бо коханий Зеньо, що на щастя мав урядничу леґітимацію, заручив за ціле товариство своєю головою.Маківка чогось на нас гнівалася. Росить дощик — а ми до часу, коли ми побачили високий хрест, а на нім звялий вінок — могили з березовими хрестами без написів, посередині могил зломану гранатою сосну, а на могилах зрілі суниці і цвіти. Коли наш провідник дізнався, що я з Перемишля, вказав на березову трибуну і сказав, що кілька літ тому з неї промовляв тодішній віцемаршал сойму д-р Загайкевич. Від мене довідався, що суд присудив був йому три місяці, щоб мав час роздумувати над наслідками своєї промови. Не хотів бойко повірити.

В долині Опір жде, щоб і його відвідати та бодай струджені ноги у ньому замочити. Ах! Як скоро виходиш з його купелі легким та освіженим!

А тепер ти, кохана Парашко, королево сколівських гір! До тебе маю жаль, і то великий! Чому ти була для мене така недоступна, химерна і горда?

Коли я лиш поглянув на тебе — щоб тобі придивитися — ти все плакала, закутана у серпанок хмар і ногою не міг приступити до тебе. Прощаюсь з тобою на цілий рік.

За той час не скинь із себе шовкової зелені — своїх ялиць, — бо брати Ґредлі під твій верх „колійку" повели і з твоєї пишної шати виривають одну ниточку за другою.

І до тебе, Опоре, вернусь, бо твоїм хвилям ніхто опертись не може.

Д-р Микола Рибак.

Большевики нацьковують на галичан.

Харківський „Комуніст" (з 8-го червня ц. р.) подає, що в Славгороді новосибірського району викрила влада серед місцевих українців протибольшевицьку організацію, яка мала звязок із Харбіном. Ревізія в передових комуністів Славгороду дала сензаційні висліди — пише „Комуніст". Найдено велику скількість часопису „Молодий Українець", який виходить у Харбіні. В одного арештованого найдено револьвери і бомби японського походження. Слідство виявило, будьто би в проводі протибольшевицької організації стояв галичанин Петро Паньків, що був у Славгороді головою місцевої компартії. Паньків їздив часто в справах партії до Харкова, там зустрічався з деякими людьми, особливо з галичанами і доставляв для них книжки й часописи з Харбіна. З Києва вислали до Славгороду „спеців" на слідство.

При цій нагоді „Комуніст" не забуває цькувати на галичан та пише, що всьому винні тільки галичани, бо вони, мовляв, вводять фермент серед спокійного населення та бунтують його проти влади.

Таке писання „Комуніста" має на меті спровокувати нові переслідування галичан в СССР. Видно, кровожадні червоні царі потребують нових жертв.

Премієр учить точности.

ВАРШАВА, 2. 7. ПАТ. Нині в 8. год. рано прем. ген. Славой-Складковський прийшов до будинку варшавської кураторії і застав у бюрі куратора та у персональному відділі 3-ох урядовців замісць 24-х. У порозумінні з міністром віроісповідань та освіти премієр перервав відпустку кураторові та всім урядовцям кураторії. Після 8-ох дні персонал має приходити точно до бюра — про це куратор зголосить премієрові і щойно тоді могтимуть урядовці виїхати на відпустку.

Кантонські війська наступають.

КАНТОН, 2. 7. Домеі. Праве крило військ провінції Квансі заняло Кінг і тепер посувається у глибину пров. Гунан, ліве крило перемогло урядові війська і займило м. Чінг

ЯПОНСЬКІ ВОЯКИ НА СОВІТСЬКІЙ ТЕРИТОРІЇ.

МОСКВА, 2. 7. ПАТ. 28. червня 4-ох японських кіннотчиків переїхало совітський кордон, совітська прикорд. сторожа їх притримала. Яп. амбасадор у Москві домагається, щоб згаданих яп. вояків увільнити тому, що большевики притримали їх на спірній території.

ПРИСУД НА ЯПОНСЬКОГО ЗАМАХОВЦЯ.

ТОКІО, 2. 7. ПАТ. Прохання ласки полк. Аізави, засудженого за убивство ґен. Наґати, відкинули. Присуд виконають на днях.

Вибори у Фінляндії.

ГЕЛЬЗІНКІ, 2. 7. ПАТ. Вчорашні вибори до фінляндського парляменту мали спокійний хід. Міщанська та консервативна партія проголосили у програмі розбудову оборони держави, „Патріотична Ліга" виступає проти демократичного устрою; всі інші партії поборюють її.

Політичні репресії в Ірляндії.

ДЕБЛІН, 2. 7. ПАТ. На приказ військового суду поліція опечатала редакції республиканської преси та домівки жіночих і пластових організацій республ. партії.

На викупно решти паїв Українського Городу.

II. виказ.

На викупно решти Українського Городу зложили дальше:

Товариство вз. об. на життя „Карпатія" зол. 100.— і кличе: Народню Торговлю і Маслосоюз у Львові.

Д-р Іван Гижа зол. 3.— і кличе: д-ра Любомира Макарушку і прок. Осипа Тарнавського у Львові.

Д-р Макарушка Любомир зол. 3.— і кличе: інж. Олександра Пежанського й інж. Романа Сенишина у Львові.

Адв. Лев Петрушевич зол. 4.— і кличе дир. Миколу Заячківського і Миколу Бойковського зі Львова.

Дир. Онуфрій Пашак зол. 2.— і кличе: проф. Івана Смолинського зі Станиславова і проф. Михайла Пащака з Перемишля.

Дир. Омелян Плешкевич зол. 2.— і кличе: дир. Івана Охримовича і Зенона Попеля зі Львова.

Маріян Задорецький зол. 3.— і кличе: о. Омеляна Боберського з Болюхова Великого і дир. Івана Конарииського зі Львова.

Гриць Оришин зол. 5.— і кличе: о. Любомира Сидівського зі Славятина і дир. Василя Дуну з Виписк.

Михайло Царевич зол. 4.— і кличе: пп. Олексу Бригана і Миколу Шипірського з Яворова.

Степан Боднар зол. 3.— і кличе: пп. Зеновія Сушка з Добрусина і Миколу Пощика зі Львова.

Теодор Чорний зол. 3.— і кличе о. Івана Новосада і дир. Семена Українського зі Львова.

Дир. Іван Споліткевич зол. 3.— і кличе: дир. Петра Шарка зі Львова й о. Теодозія Кудрика з Рогатина.

Микола Валько зол. 2.— і кличе: Григорія Олексина і Григорія Мартина зі Львова.

Д-р Іван Німчук зол. 3.— і кличе: дир. Евгена Чучмана, дир. Антона Ковалиська й інж. Дмитра Форнальчика.

Залізнича катастрофа коло Познаня.

Трьох убитих, пять ранених.

На стації Пачково недалеко Вжесні в Познанщині дійшло в середу 1. липня ц. р. до залізничої катастрофи при вїзді на стацію поспішного поїзду, що йшов з Варшави до Познаня. Причина катастрофи така: Від 1. липня змінили розклад їзди, згідно з яким поспішний поїзд мав виминути на стації Пачково північний експрес Кельн-Париж-Варшава. Одначе машиніст поспішного поїзду не знав про зміну розкладу їзди недалеко Гултови вїхав на сліпий шлях. При спинюванні поїзд вискочив з рейок та упав з насипу. Перші ваґони і льокомотива зовсім знищені. Машиніст і поштовий урядовець згинули під звалищами вагонів поїзду, другий урядовець помер у шпиталі. Пять осіб, між ним паляч і кондуктор, лежать у шпиталі в Познані.

В останній хвилині вдалося спинити міжнародній поїзд і завернути до Познаня, звідкіля він через Гнезно поїхав до Варшави. До катастрофи дійшло в год. 13.27. З Познаня виїхав ратунковий поїзд з комісією, яка веде слідство.

Хто будуватиме твердині в Дарданелях.

Большевицька преса гостро критикує Туреччину.

МОСКВА, 2. 7. ПАТ. Большевицька преса гостро критикує Туреччину за новий проєкт у справі проливів, що його предложила турецька делегація на конференції у Монтре. „Ізвестія" пишуть: Проєкт нового договору у справі проливів, що його зложила турецька делеґація, не можна вважати приємливим для СССР, бо він не бере під увагу найосушніших інтересів СССР, які вимагають перекидання фльоти з одного моря на друге. Створювання труднощів у цій справі може лежати в інтересі ворожих супроти СССР імперіялістичних держав. Закидаючи Туреччині, що вона під впливом „противобольшевицьких держав", „Ізвестія" пишуть, що згідно з їхніми інформаціями, одна держава дістала від Туреччини замовлення на будову твердинь у Дарданелях і тут саме цей вплив дотичної держави на Туреччину. „Ізвестія" не називають цієї держави. Далі домагаються абсолютної свободи для большевицьких кораблів запевняючи, що „турецькі пропозиції абсолютно не відповідають інтересам СССР". Вкінці „Ізвестія" іронічно висловлюються про куртуазійні візити фльоти позачорноморських держав на Чорнім Морі і заявляють, що тут „не йде про куртуазію, але абсолютно про щось іншого".

„Правда" помістила теж таку саму напастливу статтю.

35-ох жидів убитих у Палестині.

ЄРУСАЛИМ, 2. 7. ПАТ. Араби убили жида, що показував дорогу британській стежі. Це вже 35-ий жид убитий від початку заворушень.

Фашистівська директорія.

РИМ, 2. 7. ПАТ. Директорія фашистівської партії збереться у лікторській палаті в Римі 8. ц. м.

З українського життя в Німеччині.

ПОРОЗУМІННЯ УКРАІНЦІВ У БЕРЛІНІ.

В останній добі серед української еміграції в Німеччині зросло бажання оздоровити тамошні внутрішньо-українські відносини. Під натиском життєвих потреб українського загалу та під вражінням деяких самочинних і конюнктурних виступів кількох одиниць знайшло бажання до обєднання серед берлінських українців упозні реальний ґрунт.

Засада здорової та ділової консолідації понад існуючими (і звичайно штучно загострюваними) ріжницями серед української еміґрації перемогла над сварками. Можемо як позитивне явище причитати навязання ділової співпраці поміж двома чоловими українськими товариствами: „Українською Громадою" та „Українським Національним Обєднанням (УНО) в Німеччині. Репрезентація українців назовні серед чужинців наслідком такої консолідації стане тепер напевно більше поважна.

У звязку з новими важливими завданнями, які повстали перед українською еміґрацією в Німеччині, реорґанізується та поширюється діяльність деяких українських товариств. Зокрема до реорґанізації та оживлення своєї діяльности приступило згадане „Українське Нац. Обєднання" на чолі з відомим громадським працівником д-ром Іваном Драбатим. Приступлення нових членів до товариства дає підставу сподіватися, що після недавніх величавих громадських імпрез цієї організації (академія й українська панахида по бл. п. С. Петлюрі) поширення пливу на неорґанізовану досі більшість української кольонії зростатиме.

Деякі нові загально-громадські імпрези підготовляє також „Українська Громада" в Німеччині. Ця найстарша і найчисленніша українська організація в Німеччині звертає в останніх часах особливу увагу на орґанізацію і національне освідомлення розпорошених по цілій Німеччині українських робітників. *„Волиняк"*.

БІЛОРУСЬКИЙ ВИКЛАД В „УНО"

Святочно прикрашена нова домівка *Українського Національного Обєднання* (УНО) в Берліні-Галензее (Кронпрінцендамм 1) була 24. червня місцем небуденої події: в ній виголосив перед численно зібраними українцями й чужинцями білоруський журналіст Анатоль Шкутко виклад у німецькій мові про *Білорусь і білорусів*. Була це небуденна подія тому, що довгі роки нечисленні білоруські громадяни в Берліні про своє національно-громадське існування нікому публично не пригадували. Заініційований УНО-м виклад п. Шкутка був новинкою і для берлінських українців, не кажучи вже про те, що деякі з присутніх на рефераті німців, грузинів, болгарів та ін. чужинців не соромилися признатися, що того вечора вони вперше у своєму житті придбали собі загальну уяву про Білорусь і білоруський нарід. Дуже вдало виголошений у гарній німецькій мові реферат викликав напружену увагу слухачів навіть своєю формою. Як зручний промовець, зумів п. Шкутко (що є кореспондентом віленського „Нового Шляху") обернути історичні, територіяльно-господарські та культурно-побутові факти з розвитку білоруського народу в тісний суцільний образ. Приблизно 12 мільйонів білорусів живе сьогодні на цілому світі. Етнографічний білоруський терен займає площу до 300.000 кв. км. Значна спорідненість щодо походження й особливо спільнота долі, долі поневоленого і розшматованого народу звязує міцно білорусів з українцями. Політична історія і культурний розвиток обох народів переплітались часто так тісно, що нерідко просто неможливо яскраво відокремити деякі білоруські історичні факти від українських і навпа-

ки. Царська Росія, ця колишня справжня вязниця для поневолених нею народів, гнобила і нищила білорусів у неменшій мірі, як українців. А відновлений червоним Кремлем брутальний і захланний московсько-азіятський деспотизм поводиться з поневоленими народами ще гірше, ніж Росія царська. Відновлена в 1918. р. білоруська державність проіснувала два неповні роки і впала під натиском московсько-большевицької навали. Проте ця чергова неволя не вбила національної свідомости білоруського народу те не ослабила його волі до незалежного державного життя. Навпаки: білоруське самостійництво з упадком білоруської державности стало законом для широких білоруських народніх мас. Боротьба не вгаває і вже недалекий той час, коли незалежна Білоруська Держава зможе у творчій праці та в міцному союзі з Українською Державою довести цілому світові, що здатний і працьовитий білоруський нарід мав свою споконвічну культуру і мав силу її відновити та поширити.

Вступне і кінцеве слово підчас цього вдалого вечора мав голова УНО *д-р Іван Драбатий*. Він оголосив м. ін. деяке поширення і реорганізацію діяльности „Укр. Нац. Обєднання", що прямує до внутрішньої і ділової консолідації української еміграції в Німеччині. Новий недавній приплив свіжих сил до організації дає запоруку збільшення її праці.

Хорові та сольові (болгарські) пісні (в супроводі фортепіяну) і дружня товариська гутірка до пізної ночі закінчили цей перший — за довгі роки — білоруський публичний виступ у Берліні.

ХИТРО-МУДРО.

Хто хоче помогти Рідній Школі, нехай вимагає при закупі готівкою „провірних бльочків Р. Ш.

НОВИНКИ.

— ПРОСИМО КУПУВАТИ ТІЛЬКИ У ФІРМАХ, ЯКІ ОГОЛОШУЮТЬСЯ В НАШОМУ ЧАСОПИСІ ТА ПРОСИМО ПОКЛИКУВАТИСЬ НА ОГОЛОШЕННЯ.

— ПОДАЄМО ДО ЗАГАЛЬНОГО ВІДОМА, що всякі оповістки про загальні збори, концерти, відчити, товариські сходини, посмертні згадки та вістки особистого характеру міститимемо тільки за оплатою. — Адміністрація „Діла".

— **Зміна адреси.** Видавнича Кооператива „Хортиця" у Львові цим повідомляє ВШ. своїх членів і відборців, що з днем 1-го липня 1936 вона перенеслася **на Ринок ч. 10, II. пов. на ґанку.** Рівночасно Кооператива просить відборців повісти А. Чайківського „Полковник Кричевський", книжки Ессад Бея „Змова проти світу" і збірки „С. Петлюра в молодости", негайно вирівняти свої залеглости за книжки чеком П.К.О. у Львові ч. 503.110. 2359 2—2

— **Повідомлення.** З днем 1-го липня 1936. Українське Товариство Допомоги Емігрантам з України перенеслося на нове помешкання **на Ринку ч. 10 (будинок „Просвіти"), II. пов., вхід з ґанку.** Т-во просить своїх відборців вирівняти залеглости за календар „Дніпро". Конто П.К.О. у Львові ч. 504.782. 2359 2—

— **Український Молодий Театр „Заграва"** під мист. проводом В. Блавацького вибирає

ся цими днями в турне по Подільщині. З уваги на те, що вже два роки театр не мав можливости грати на Поділлі і приїзд його викличе напевно всюди велике зацікавлення, управа театру вибрала на цю обїздку дві найефектовніші песи, а саме релігійну містерію „Голгота" й „Ой не ходи Грицю" в новій модерній постанові. Щоб дати можливість місцевій публиці заздалегідь підготовитися до цих вистав подаємо календарик поїздки театру, а саме: 4. VII. і 5. VII. Золота Слобода й Купчинці, 6. VII. і 7. VII. Тернопіль, 8. VII. Микулинці, 9. VII. і 10. VII. Теребовля, 11. VII. і 12. VII. Копичинці, 13 VII. і 14. VII. Чортків, 15. VII. і 16. VII. Скала над Збручем, 17. VII., 18. VII. і 19. VII. Борщів. Від 20. VII. Заліщики. Зокрема прохає управа театру Всч. ОО. Парохів згаданих місцевостей та околиці, щоб були ласкаві занятися популяризацією вистави релігійної містерії „Голгота".

— **Аматорам фотографії до відома.** Адміністраційна влада видала обіжник із пригадкою, що прогульковцям заборонено фотографувати залізничі будинки, комунікаційні уладження та військові обекти.

— **Пану Яцкові в альбом.** В часописі „Всхуд", що, як сам пише, призначений для трьох галицьких воєвідств, пише якийсь д-р Яцек Єдлінський про подільські краєвиди і каже між іншим таке: „Характеристичні тут глибокі яри, на узгірях яких повставали численні замки, нині переважно руїни, німі свідки смертельних змагань кресових лицарів із татарською черню **та гайдамацькою дичю"**. Гей, пане Яцку! Чи не гірша це дич ті, що воюючи пером, провокують українське населення? Та чи це гоноровo висувати свій затроєний спис ізза такого часопису, як „Всхуд"? Лицарі, про яких згадуєте, напевно цього не похвалилиб.

— **Помер Ю. Макаревич.** У Кракові помер у середу 1. липня ц. р. польський маляр Ю. Макаревич, з походження українець. Для польської культури заслужився радше як технік-консерватор, ніж маляр. По закінченні студій у Відні, Мюнхені і Парижі оселився у Львові, звідкіля виїздив на студії українського побуту. Тоді виконав теж чимало портретів і жанрових студій. Для української культури заслужився вмілою реставрацією середньовічних українських фресок ягайлонської доби у Кракові і в Люблині. До українського народу відносився з симпатією, хоч уважав себе поляком.

— **Контроля набілу і мороженого.** Міська контроля харчів у Львові виказала, що на 492 проби молока, у вісьмох випадках молоко було збиране, у трьох випадках була додана вода. Проба сира виказала в 7 випадках за мало товщу. Масла в червні не було фальшованого. Контроля мороженого виказала, що назагал мороже добре і здорове. Тільки в кількох випадках стверджено, що воно було штучно закрашене.

— **Страшна спека у Львові.** В четвер рано спека дійшла у Львові до 35 степенів, у тіни 32 степені. Не диво, що люди просто мліють зі спеки і завидують тим, що вирвалися з львівських порохів на свіжий воздух, над річку чи до ліса, де прегарно можуть використати свій відпочинок. Зате львівські продавці мороженого і содової води роблять добрі інтереси. Метеорольоґічний комунікат каже, що в пятницю буде легкий спад температури з невеличкими дощами і бурями. В кожному випадку спека потріває ще бодай кілька днів, бо до Польщі напливають теплі вітри з України і Росії.

— **Ціни соли.** Від 1-го липня ц. р. обовязують нові ціни соли. Сіль біла не може коштувати більше як 32 сот. за 1 кг., сіль сіра 22 сот. за кг.

— **І на Волині закривають сметанкові збірні.** Дня 16. VI. рішенням повітового старости закрито сметанкові збірні в селах В. Підгайці, Гаражджа й Верхівка піддубецької ґміни на Луччині, що належать до районової молочарні в Воротневі. До цих збірень доставляли молоко біля 200 господарів (до півтори тисячі літрів молока денно). Мотив закриття незголошення збірень згідно з арт. 14 промислового права. Треба зазначити, що збірні, згідно з довголітньою практикою, зголошені **були згідно з арт. 7.** цього права, так само, як і районова молочарня. Представники районової молочарні в Воротневі і згаданих збірень у складі кільканадцяти осіб просили повітове староство 17. і 19. червня відчинити збірні. Того самого 19. VI. молочарня внесла відклик до воєвідського уряду.

— **Нові „косцюлки" і „доми людове".** В Зборові відбулося зібрання делегатів комітету будови „домуф людових", костелів і каплиць. Місцевий староста Коцун, що є куратором цього комітету, зложив звідомлення з діяльности, з якого довідуємося ось що: нові костели будують: у Ярчівцях, Реневі і в Ратищах. Нові каплиці: в Кудинівцях, Конопниці, Чистопадах, Серетці, Жабиїні, Норпинцях, Зборові та в Бзовиці. „Доми людове" будують: у Білокерниці, Пресівцях, Гукалівцях, Пустоголовах, Волчківцях і в Млинівцях. Також в Озерянах ухвалили дідичі бучацького повіту вибудувати „дом людови", а в Кривчі Горішнім, борщівського повіту, відбулося недавно посвячення угольного каменя під „дім людовий" Т.Ш.Л. Також у Пшеничниках, станиславівського повіту і в Дмитровичах, львівського повіту, посвячено новий людовий дім, вибудуваний заходом Т. Ш. Л. — Дивно при цьому виглядають такі майже щоденні факти, що деякі наші селяни просять роками дозволу заложити у себе дитячий садок, але не можуть такого дозволу дочекатись.

— **Краєва хроніка.** У Брустурові, косівського повіту, арештувала поліція Олексу Питчука, в якого найдено 17 штук фальшивих однозолотівок та прилади до фальшування грошей. — В лісі Липники, коло Чорткова, найдено трупа рільника Антона Трибля. Лікарська комісія найшла в покійного 25 ран від ножа та рану від сокири на голові. — В Кінчаках Старих, станиславівського повіту, придушила на смерть стіна розваленого дому Гриця Кримінського та його сина Степана, які працювали при розбірці старого дому. — Архимандрита Фільотея, православного декана в Галичині, перенесли до Варшави.

— **Пожежі.** В Тязеві, станиславівського повіту вибухла пожежа в Петра Ковальчука. Вогонь перекинувся на сусідні господарства та знищив їх до тла. У Хмелеві хтось підпалив господарство Миколи Ковалева. Завдяки успішній помочі згоріла тільки стодола. У Волчинці згоріла стайня і шопа Петра Олійника. Наші господарі повинні уважати, бо при теперішній спеці за пожежу не тяжко.

— **Смерть від ножиць.** Марія Коноплельна, замешкала в Борщеві, посварилась зі своїм швагром Михайлом Бакалярчиком. Підчас суперечки вдарила свого швагра ножицями в груди так нещасливо, що Бакалярчик по кількох хвилинах помер.

— **Вимордували цілу жидівську родину.** Два кільометри за Переволоками, коло Бучача, найшли на дорозі вимордовану цілу родину. На возі лежав труп 12-літнього Лейби Поляка, недалеко від воза лежав труп матері дитини Гітлі та батька Самуїла. Ствердили, що вбивства доконано молотком до товчення каміння. Поліція веде доходження, які дуже утруднені, бо сліди вбивників затерті юрбою, яка приходила оглядати місце вбивства.

— **Сумна памятка.** При будові каналів у Кракові найшли робітники кістяки мужчин, жінок і дітей. Здогадуються, що це один із малих цвинтарів, зперед кількадесяти літ, коли у Кракові ширилась епідемія холери. Кістяки були закопані дуже плитко, бо лише 30 цм. під землею.

— **Трагічна поїздка каюком.** Підчас їзди каюком потонула у Віслі Олена Друждж, яка щойно три тижні тому вийшла заміж. Нещасна вибралася на прогульку з пятнацятьлітним хлопцем, що не умів добре кермувати каюком. Каюк перехилився і Дружджова впала до води. Хлопець врятувався вчепившись перевернeного човна.

— **Селяни на барикадах.** Недалеко Вильна в місцевости Волокумпії, дійшло до непорозуміння між селянами і автобусовим товариством. На бажання літників продовжено автобусову лінію. Дорога йшла між полями і страшні хмари піску й пороху осідали на збіжжя. Селяни запротестували, але коли це не помогло, поставили впоперек дороги фіри, затримуючи автобуси. Власники автобусів мусіли закликати до помочі поліцію.

— **Три кари смерти в Совітах.** Московська преса з 28-го червня ц. р. подає присуд на 19 провідників українських професійних союзів, яких обвинувачувано за грошеві зловживання. Трьох головних обвинувачених, Кравченка, Дубровського і Сільнікова, засудили на смерть, інших на вязницю від півтора до 10 літ.

— **Смертельний скок із легкопадом.** В Совітах розбилася при скоку з легкопадом Наталія Бабушкіна, яка свого часу була нагороджена орденом „червоної звізди" за справність у скоках. Це вже не перша жертва в Совітах, де навіть спорт роблять на „приказ".

— **Культурний рівень совітського студентства.** Співробітниця „Ізвестій" Стогова поміщує в числі з 27-го червня ц. р. песимістичні думки про совітське студентство. При контролі загального знання в одній вищій школі в Москві студенти давали такі відповіди, що „французька революція була в році 1732", — Іліяду написав якийсь „Адисей", „Неро був давнім богом" і т. д. Про Сократа відповіди були ріжні: одні говорили, що він був провідником париської комуни, інші, що астрономом. Більшість студентів не чула ніколи про Шекспіра, Геґого і Дантого. Один студент написав щиро в анкеті: „Культурного рівня не маю".

— **Мурин кандидатом на віцепрезидента.** В Новім Йорку відбулися збори комуністів, які визначили своїм кандидатом віцепрезидента Злучених Держав Північної Америки, мурина Джемса Форда, який довгі літа працює як політичний діяч серед муринів. Розуміється, що та кандидатура має тільки демонстраційний характер, бо цього кандидата не виберуть віцепрезидентом тому, що він мурин і тому, що він комуніст.

— **Англійські політики в клопоті.** У звязку з наміреним поворотом неґуса до незанятої італійцями частини Абісинії, англійські часописи зазначують, що це могло би викликати деякі політичні ускладнення. Неґус мусів би переїхати англійську територію і це не дуже подобалось би італійцям.

— **Століття льондонського університету.** Перед кількома днями відбулося в Льондоні свято 100-ліття льондонського університету. У святі взяли теж участь чужинні делегати. З нагоди цього свята деякі особи дістали почесні доктората. Між іншими такими докторатами наділили католицького архиєпископа Вестмінстера, відомого письменника Велса і проф. Айнштайна.

З театру.

ВЕЛИКИЙ ТЕАТР: *„ЗАМАХ"*, песа на 3 дії *Соміна.*

Один із сірих, але енерґійних діячів опозиційної лівої партії дожив до великої хвилини коли починає йому всміхатися карієра — трохи кращі матеріяльні умовини і вигляди на ролю у партії. Саме тоді вбиває хтось міністра, проти якого він вів від довшого часу гостру кампанію. І хоч сам він принципіяльний ворог смертної кари, підозріння щодо вбивства міністра може легко впасти на нього. Його побоювання змінене тою обставиною, що замах на міністра перевели в місці, куди він саме переходив. Увесь драматичний конфлікт зведений до духової боротьби між чоловіком і жінкою, яка лякається за долю свого чоловіка.

Ці дві головні ролі грали Ярач і Пежановська. Глядач увесь час сподівається, що на сцену ввійде ще третя особа і це його сподівання причиняється до драматичного напруження песи. Афіші дискретно промовчали факт, що вся 3-дієва песа зводиться до діяльоґу між двома особами; радіо і телефон заступають усі інші особи. Ярач дає креацію подиву гідну своєю природністю та силою експресії; він вдоволяється півтонами там, де інший кричав би і розмахував руками. Пежановська — дуже добра артистка, грала ввесь час в одному тоні, трохи занадто одномаyітно.

Песа складена дуже майстерно.

ДИВОГЛЯДИ.

ЩО ВАРТ АБІСИНСЬКИЙ КИЛИМ?

У Льондоні арештували трьох аферистів, що за місяць зуміли обдурити чимало осіб на кілька тисяч фунтів штерлінґів. Вони робили це так: До багатого дому приходив представник фірми з пропозицією, щоб купити килим, привезений з палати неґуса, ограбленої підчас відомих заворушень в Адіс Абебі. Килим коштував 300 фунтів і його залишали на кілька день на пробу. На другий день під той самий дім заїзджало багате авто. Висідав елеґантний добродій і молода гарна жінка; говорили американським акцентом. Це були аматори старовини. Входили до голю і там звертали між іншим увагу на чудовий килим. Коли навіть хтось не пускав їх до середини, тоді вони просили дозволу оглянути дім з огляду на архітектонічні чи мистецькі його прикмети. Глянувши на абісинський килим, пропонували його купити, кажучи як знавці, що він варт яких 450 фунтів і виставляли чек на два дні вперед кажучи, що за килимом пришлють. На другий день приходили продавці і діставали готівкою 300 фунтів. Коли власники килима приходили з чеком до банку, виявлялось, що ніякого конта на згадане імя нема. А сам килим не мав великої вартости.

ПІД ПРАПОРОМ СТАРОДІВОЦТВА.

28. червня вибрались з усіх закутин Англії символічним маршом на Льондон старі панни. Із Бедфорду до Льондону їхав окремий поїзд, що брав по дорозі учасниці цієї дивної прогульки. Чого домагались ті жінки, що не зазнали щастя в

подружі, а може й не апали його поза ним? Вони домагались зміни одного закону, щоб не чекати невеселої старости. Істнує в Англії закон, що кожний, хто заробляє менше як 10 фунтів місячно, а щомісяця вплачує означену вкладку, той від 65. р. життя має право на пенсію. Вони домагались своєю демонстрацією, щоб таку пенсію діставати від 55 літ. Найбільший успіх у тій демонстрації мала суфражетка Аллісон, яка подавала точно, кілько гарбузів вона дала чоловікам, щоб залишитись вірною ідеалам стародівицтва.

СТУДЕНТСЬКІ СПРАВИ.

ПРО СТУДІЇ У ВИСОКИХ ТА ФАХОВИХ ШКОЛАХ У ПОЗНАНІ.

1. Познанський університет. Має 5 виділів: правно-економічний, лікарський з фізичним вихованням, гуманістичний, мат.-природничий з фармацією та рільничо-лісний. Вступні іспити обовязують на виділах: правно-економічнім, лікарськім, фіз. виховані і фармації. Число принять на цих виділах обмежене.

Подання про прийняття вносити у вересні (докладніші речинці ще не устійнені). До подання долучити: а) саме подання на спеціяльнім формулярі, де пишеться також життєпис і наліплюється 2 знимки; б) метрику (в оригіналі); в) свідоцтво зрілости (в оригіналі); г) свідоцтво про відношення до військової служби; ґ) свідоцтво лікарських оглядин; д) евент. свідоцтво моральности (як була перерва у студіях); е) посвідку квестури, що зложено маніпуляційну оплату 10 зол. (+ 10 зол. за вступний іспит).

Правно-економічний виділ: студії тривають 4 роки. Ділиться на відділ правний та економічно-політичний. Цього року мабуть буде знесений вступний іспит.

Лікарський виділ: студії тривають 16 триместрів. Крім вступного іспиту (письменного) відбувається конкурс матур. Першенство мають кандидати з добрими матурами і ті, що здобудуть найбільше точок при вступнім іспиті (іспит загально-письменний — питання з ріжних ділянок науки, я., історія, літератури, фізика і т. д.). Іспит відбудеться мабуть у перших днях жовтня.

Фізичне виховання: студії тривають 3 роки. Дістатись тяжко дістатися. Обовязує вступний іспит з фізичної справности, психометрична проба і лікарські оглядини перед спеціяльною комісією.

На виділи мат.-прир., гуманістичний та рільничо-лісний приймають без вступних іспитів.

Фармація: обовязує устний та письменний іспит з математики або фізики (до вибору).

Оплати: На першому році обовязують такі оплати: маніпуляційна 10 зол., вступний іспит 10 зол., лікарські оглядини 4 зол., вписове 30 зол., чесне 270 зол. Чесне платне у двох або трьох ратах. Можна старатися про відложення оплати на 10 літ.

У познанському університеті приймають ще найбільше число українців. Напр. мин. року приняли на медицину всіх кандидатів-українців (12 осіб). Тому треба, щоб наші абсольвенти використали це і численно подавалися на такі виділи, як медицина або фармація. Ближчі дані про речинці вношення подань і вступних іспитів подамо при кінці серпня.

2. Висока Торговельна Школа (W. S. H.): Студії тривають 3 роки. По одержанні абсолюторії треба писати дипльомову працю, спеціяльного титулу не дають. Тепер вводять 4-ий рік студій (для спеціялізації). Подання про прийняття вносити до 8. жовтня. Залучники такі самі, як в університеті. Вступних іспитів нема.

Оплати: вписове 30 зол., річна оплата 360 зол., дрібні оплати 12 зол. і друки 2 зол. (кожного триместру). Іспити: перший 12 зол., дальші по 6 зол. Цього року може будуть оплати знижені. Звільнення на першому році неможливе, на дальших залежно від іспитів.

3. Вища Школа Будови Машин та Електротехніки (Państwowa Wyższa Szkoła Budowy Maszyn i Elektrotechniki w Poznaniu, ul. Bergera 5), Фахова школа вищого типу. Має два виділи: механічний та електричний. Приймає слухачів на підставі свідоцтва 6-ої кл. гімн. (або рівнорядного) і вступного іспиту з мат., фіз., польського та рисунків у засягу 6 клас гімн. Кандидатів по матурі також обовязує вступний іспит. Вік 16—19 літ. Устрій семестральний. Наука триває 7 семестрів (3 і пів року). Абсольвенти дістають титул: технольог-механік або технольог-електрик.

Оплати (платні на початку кожного семестра) по 55 зол. сем., перша 105 зол. На підставі свідоцтва убожества можна дістати звільнення з оплати (але не на першім році). Сини урядовців можуть бути звільнені, якщо мають добре поведення і що-найменше достаточний поступ.

У В. Ш. Б. М. та Е. студіює багато українців. Наука і практичні заняття вимагають великого вкладу праці.

4. Школа піступства Червоного Хреста (Szkoła Pielęgniarstwa Polskiego Czerwonego Krzyża; Poznań, ul. Grottgera 5). Наука в школі триває 2 і пів року. Курс розпочинається двічі в році, у вересні та в лютім. Обіймає теоретичні виклади і практичні заняття по клініках. Для учениць є при школі інтернат, де вони мусять мешкати і де обовязує строгий внутрішній регулямін. До школи приймають кандидаток між 18 і 35 роком життя, які покінчили щонайменше 6 кл. сер. школи (або рівнорядн.) і мають відповідне здоровля. До подання долучити: а) метрику, б) свідоцтво громадянства, в) життєпис, г) виповнений формуляр (присилає школа), ґ) свідоцтво здоровля (для кандидаток з віддалі більшої як 100 км. від Познаня може бути видане нешкільним лікарем), е) свідоцтво щіплення віспи, ґ) 2 знимки. Подання вносити до 15. липня на осінній курс. На зимовий також якнайскорше, бо є звичайно дуже багато зголошень. Кандидатки з матурою мають деяке першенство, але головно звертають увагу на здоровля. По прийнятті провірюють ще раз стан здоровля в закладі. Про прийняття чи неприйняття школа повідомляє кандидатку. **Оплати:** вписове 50 зол. Місячна оплата за науку й удержання 80 зол. для стипендисток. Стипендію дістає кожна учениця, за що зобовязується 3 роки по скінченні школи працювати (платно) на місцях, які їй вкаже П. Ч. Х. Крім того 25 зол. річно на дрібні видатки і поверх 200 зол. на умундурування (в кількох сплатах підчас студій). Вписове мусить кандидатка вислати до 14 днів по завідомленні про прийняття. Школою повинні зацікавитись наші дівчата, бо в цій ділянці працює досі дуже мало українок. Праця корисна й поплатна.

5 Державна Садівнича Школа (Państwowa Szkoła Ogrodnicza, Dąbrowskiego 159). Наука триває 3 роки. Перший рік приготовний, два дальші спеціялізація на виділах: а) городової продукції, б) декоративного городництва. Умовини прийняття: свідоцтво покінчення 6 кл. гімн. (або рівнор.), не більше як 19 літ життя. Записи до школи в часі 15. VI.—15. VIII. (серпня). Наука розпочинається 15. IX., устрій триместральний. До подання долучити: а) життєпис, б) шкільні свідоцтва, в) метрику, г) дозвіл родичів, ґ) 3 знимки 4 × 5, е) евент. свід. моральности. Оплати: 10 зол. вписове, 25 зол. кавції і 220 зол. чесне.

6. Школа декоративного мистецтва й артистичного промислу (Szkoła Sztuk Zdobniczych i Przemysłu Artystycznego, ul. Swiętosławska 5) Наука в школі триває 5 літ. 2 приготовні і 3 спеціялізація на 6 виділах: декораційного малярства і вітражарства, графіки та переплетництва, кераміки, різьби в металю, внутрішньої архитектури, текстильний виділ. Приймають до школи кандидатів по скінченім 15-ім р. ж., кандидаток по 16-ім, які мають 7 кл. нар. школи або 4 середньої. Вписи з початком вересня. Залучники до подання, як вище (без знимок). Обовязує вступний іспит з рисунків, що відбудеться в днях 10., 11. і 12. вересня. **Оплати:** вступний іспит 5 зол., вписове 10 зол., кожний семестр 100 зол. Діти урядовців і військових платять 50 проц.

Ближчі інформації щодо студій та життя в Познані подає Українська Студ. Громада. Звертатися на адресу: М. Крупська, Коломия, Скнихівка 68. Від 5. вересня відбуватимуться у домівці Української Студ. Громади в Познані при вул. Алея Марш. Пілсудского 18, партер, щоденні дижури між 12—13 год. Всіх нових товаришів просимо зголоситись туди, щоби Громада могла мати перегляд, кілько українців на який виділ зголосилося. При письменних запитах долучити марку на відповідь.

Познань, 29. VI. 1936.

М. Крупська [illegible] проф.

Дописи.

ХОДОРІВ.

„День Весни" у Ходорові. В неділю 28. м. м. відбувся у Ходорові на міській спортовій площі „День Весни" при співучасти читалень, кружків Р. Ш. та „Соколів". На програму склалися виступи злучених просвітянських хорів з сіл Підністряни, Дуліб, Сугрова та Вербиці в числі коло 130 осіб під управою дир. С. Прокопяка, народні танці дівчат з Городища Цет., спільна деклямація „Земної Мадонни" хлопців з Молодинча та вправи списами соколів з Чорного Острова. На організацію „Дня Весни" присвятила філія Т-ва „Просвіта" в Ходорові не багато часу і тому свято вийшло блідо.

СТАНИСЛАВІВ.

Річний попис учнів та учениць Музичного Інституту ім. Лисенка у Станиславові **відбувся** 19. червня в салі „Сокола". Учні фортепіяну п. Крижанівської і Снігуровичевої виповнили 18 точок програми, учні скрипки проф. Сенкевича 10 точок, один челіст, учень дир. Недільського і скрипковий квартет доповнювали програму. Хоча переважали учні середніх і нижчих років навчання, то всеж таки виказали вони гарне технічне підготування та музикальність у виконанні своїх точок і тому ціла програма попису була виконана добре. Слід також замітити, що програма була зложена з творів, що мають педагогічну й музичну вартість, не було дешевих ефектів, які нераз стрічаємо на подібних пописах. Програма була трохи за довга; краще було поділити її на два написи. Публика із зацікавленням прислухувалася продукціям молодих адептів мистецтва. **О. З.**

Спорт.

„РУСЬ" ПЕРЕД ВОРОТАМИ ЧЕСЬКОЇ ДЕРЖАВНОЇ ЛІГИ.

Як нашим читачам уже відомо, минулої суботи ужгородська „Русь" змірялась з найсильнішим своїм противником, чеською дружиною Вікторія Жіжков. Ці змагання „Русь" програла у відношенні 3:2 та проте була зовсім рівнорядним партнером празької дружини і в другій половині мала рішучу перевагу на грищі. Хто зна, який був би вислід цих змагань, якби „Русь" не мусіла була виставити резервового воротаря на місце раненого Бокшая, свого знаменитого воротаря. Тому свою незначну перемогу — пише чеська преса — Вікторія Жіжков може завдячувати лише цьому щасливому для себе випадкові.

Табеля пятьох дружин, які змагаються за вхід до державної ліги, виглядає так:

Вікторія Жіжков	3	2	1	0	8:4	5
Батя Злін	3	1	1	1	5:4	3
Русь	**2**	**1**	**0**	**1**	**8:5**	**2**
Градец Кральове	2	1	0	1	2:4	2
Меріш Шенберг	2	0	0	2	2:8	0

Отже „Русь" має ще великі виглади дістатися до ліги, тимбільше, що до неї ввійдуть дві з поданих вище пятьох дружин. Мусить тільки виграти всі дальші змагання (6) у себе дома, а на чужих грищах по змозі зремісувати!

РУХ — ПОГОНЬ.

Змагання Погоні з весняним мистцем Польщі за мистецтво відбудуться в неділю 5. ц. м. Початок: год. 5.30 попол.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ.

НИВА, часопис присвячений церковним і суспільним справам. Львів, червень 1936. Р. XXXI. Ч. 6. Зміст: Роман Лиско: Слава Пресв. Богородиці у наших богослуженнях. — о. Микола Дідушок: Для успішности проповідей. — о. Андрій Лошній: Великий піст в річнім церковнім уставі. — о. д-р Г. Костельник: Чудесно відновлений образ Христового Розпяття у Глинянах. — Чи переслідувані? — о. Теодор Цегельський: На актуальні теми. — Марія Коритко: Рефлексії з нагоди смерти сусідського священика. — о. Савин Дурбак: Посмертна згадка. — Що завдячуємо Християнському Сходові? — Нові книжки. — Всячина.

ЛІТОПИС ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ, ілюстрований журнал історії та побуту. Львів, липень-серпень 1936. Р. VIII. Ч. 7-8. Зміст: Ф. Невестюк: Мій спомин. — Д-р Остап Грицай: Ґенерал Віктор Курманович — Ювилят. — Василь Бачинський: Зпід Порткова на Бережани. — Святослав Шрамченко: Дещо з морської термінольогії. — Ф. Невестюк: Мати. — В. Січинський: Данський посол про козацьку Україну і Московщину. — Михайло Ч-х: Під командою четаря Івана Пушкаря. — Всеволод Петрів: Житомирська юнацька школа. — Теофіль Коструба: Князь Святополк „Окаянний". — Федір Дутко: Знад Дніпра до Сени. — Український священик повітовим комісарем. — С. Яськевич: Кілька поправок до історії „Камянецької Спільної Юнацької Школи". — Ф. Мелешко: Бандурист. — Домінік Кришталович: „Нема то як наші". — Михайло Антонович: Новий документ до історії повстання Остряниці. — Бібліографія. — Від Адміністрації

Листування Редакції.

О. О. Б.: Адреса часопису „На сліді" така: Львів. Чарнецького 26. Прохаємо щось написати з Ваших околиць.

М-н. Прага: Обіцяну велику статтю просимо прислати.

Театри.

Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича.
Делятин:
3. VII. Ніна теща.

Великий Театр:

Пятниця, 3. VII. год. 8. веч. Виступ Атенеум з Ярачем „Замах".
Субота, 4. VII. год. 8. веч. Виступ С Ярача „Замах".
Неділя, 5. VII. год. 3.30 Ціни звичайні. Виступ С. Ярача „Замах"; год. 8. веч. Виступ С. Ярача „Замах".
Понеділок, 6. VII. нечинний.
Вівторок, 7. VII. год. 8. веч. Хор Юранда.

Театр Ріжнородностей:

Пятниця, 3. VII. год. 8. веч. Аб. 21 Виступ К. Скальської „Ва Банк".
Субота, 4. VII. год. 8. веч. Аб. 21. Виступ К. Скальської „Ва Банк".
Неділя, 5. VII. год. 8. веч. Аб. 21. Виступ К. Скальської „Ва Банк".
Понеділок, 6. VII. год. 8 веч. Аб. 21. Виступ К. Скальської „Ва Банк".
Вівторок, 7. VII. год. 9. в. Аб. 21 Виступ К. Скальської „Ва Банк"

Кіна.

АПОЛЬО: „Інтриґа Фльоріс Бель“.
АТЛЯНТИК: „Д-р „Ікс“.
ВАНДА: „Дві Йовсі“, „Останній ґвалт“.
ҐРАЖИНА: „Увязнений світ“ і „Донька ген. Панкратова“.
КАСІНО: „Жінка без маски“ і „Скандали мільонерів“.
КОПЕРНИК: „Роберта“.
МАРУСЕНЬКА: „Бюро пропавших людей“ і „Тисяча тактів кохання“.
МІРАЖ: „Панночка з посте-рестанте“.
МУЗА: 1) „Капітан Сорель“, 2) „Нічні метелики“.
ПАКС: Нечинне.
ПАЛЯС: „Бекі Шарп“.
ПАН: „Чотирьох і пів мушкетерів“.
РАЙ: „Втеча“.
СВІТ: „Втеча“.
СТИЛЕВЕ: „Великий чародій“, ревія „Китайський рай“.
ТОН: „Я хотів би та боюся“, „Тайна рної кімнати“.
УГІХА: „Індійські піхотинці“ та ревія“
ХИМЕРА: „Без прізвища“.

ФОТОПЛЯСТІКОН.
(пл. Марійська 5.)
„Рівера французька“.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ за душу бл. п. Ернестини Габерової, вдови по нотареві відбудеться дня 4. липня (субота) в год. 8-ій рано у Волоській церкві, на яке запрошує Свояків і Знайомих

Рідня.

Закордонне радіо.

Пятниця, 3. липня 1936.

Відень (506,8) 19.30 Веч. концерт, 20.30 Симф. концерт, 22.10 Популярна музика, **Братислава** (2988) 12.45 Радіоконцерт, **Кошиці** (250,1) 19.50 Легка музика, **Прага** (470,2) 11.05 Концерт сальон. квартету, 21.10 Орфей — радіофільм. з муз., **Париж** (8164) 20.00 Спів, 20.45 „Алі-Баба“ комічна опера, 22.45 Симфонічна музика, **Рига** (314,6) 18.00 Латвійські нар. пісні, 19.05 Опереткова музика, **Кенігсвустергавзен** (1571) 14.00 Від другої до третьої музика на світанку, 20.10 Чародійний флет, оп. Моцарта, **Кельн** (455,9) 18.00 Концерт, **Мінхен** (405,4) 17.00 Давня еспанська музика. 22.30 Лісна самота — настроєві муз. картини, **Штутґарт** (522,4) 21.00 Легка і танкова музика, **Букарешт** (364,5) 17.15 Румунська нар. музика, **Будапешт** (549.5) 17.00 Сальонова музика, 20.00 Мадярські танці — концерт, **Міляно** (368,6) 17.15 Танкова музика, **Рим** (420,8) 17.15 Камеральний концерт, 20.20 Ремінісольо — оперетка.

Субота, 4. липня 1936.

Відень (506,8) 19.15 Граємо віденські мельодії, 22.10 Квінтет ц-дур Шуберта, 23.15 Весела музика, **Брюсель** (483,9) 17.15 Легка музика, 21.00 Дон Кіхот — симфонічна поема, 22.10 Джезова музика, **Братислав** (298,8) 22.30 Веселе закінчення тижня, **Кошиці** (259,1) 17.40 Радіоконцерт, **Прага** (470,2) 16.05 Танкова музика, **Париж** (1648) 18.30, 23.15 Легка музика, **Рига** (514,6) 19.05 Вечірний концерт, **Кенігсвустергавзен** (1571) 18.00 Народні танці і пісні, **Кельн** (455,9) 12.00 Опереткові мельодії, **Штутґарт** (522,4) 12.00 Веселий концерт, 24.00 „Цар і тесля“ — опера. **Букарешт** (17.15, 18.15, 21.45 Концерт, **Стокгольм** (426,1) 14.00 Сучасні мельодії, 15.30 Концерт солістів, 19.30 Веселі мельодії, **Будапешт** (549,5) 17.30 Циганська музика, **Міляно** (368,6) 20.40 Опера, **Рим** (420.8) 20.35 Чорні гори.

Львівське радіо.

Пятниця, 3. липня 1936.

6.30, 7.40 **Ранішня авдиція**, 7.30 Програма, 7.35 Трохи інформацій, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Російська симфонічна музика з гр. пл., 12.55 Туристичний інформатор, 13.00 Життя товариств, 13.05 Полудневий денник, 14.30 Концерт бажань, 15.30 Господарські вісти, 15.45 Розмова з недужими, 16.00 Сальонова музика, 16.45 Початки повстання Польської Військової Організації, 17.00 Популярні мельодії Петра Чайковського, 18.00 Через Румунію до Варни — відчит, 18.10 Ноктюрни з гр. пл., 18.25 Програмова скринька, 18.30 Рекляновий концерт, 18.50 Бюро студій розмовляє зі слухачами, 19.00 К. Ґрей і М. Демар у своїм репертуарі, 19.20 Фортепіяновий ресітал, 19.50 „Калейдоскоп“, 20.30 „Міст“ оповідання з большевицької війни, 20.45 Вечірний денник, 20.55 Актуальна ґутірка, 21.00 Вечірний концерт, 22.00 Спортові вістки, 22.15 Легка музика, 22.55 Останні вістки.

Субота, 4. липня 1939.

6.30, 7.40 **Ранішня авдиція**, 7.30 Трохи інформацій, 11.57 Сиґнал часу, 12.03 Сальонове тріо, 12.55 Огляд жіночих видавництв, 13.05 Полудневий денник. 14.30 Концерт, 15.30 Господарські вісти, 15.45 Зі співом крізь Польщу, 16.00 Концерт солістів, 16.45 Початки польської воєнної маринарки на Балтику, 17.00 Пісенькарі нинішнього Парижа, 17.30 Сальонова музика, 17.50 Тухольська пуща, 18.00 Сільва рерум, 18.05 Фортепіяновий ресітал, 18.25 Актуальний фейлетон, 18.35 Програма на завтра, 18.50 Актуальна ґутірка, 19.00 Літній вечір, 20.15 Ґутірка для поляків за кордоном, 20.45 Вечірний денник, 20.55 Битва під Колодіями, 21.05 Спів. ресітал, 21.55 Танкова музика, 22.55 Останні вісти.

Радіокутик.

ОЛІМПІЙСЬКІ РЕКОРДИ РАДІЯ.

Підготова до великих спортових авдицій.

1. серпня ц. р. на стадіоні в Берліні будуть відкриті XI. Олімпійські Змагання. В цей день радіофонії цілого світу будуть здавати іспит зі своєї справности. Спеціяльні технічні уряджения запевнять радіослухачам цілого світу найближчу участь у змаганнях при помочі радія.

50 народів.

Понад 50 народів бере участь в Олімпіяді, а більшість трансмітує через свої радіостації власну олімпійську програму. Деякі держави не задовольняються одною програмою. Швайцарія напр., хоче трансмітувати водночас три програми у мовах: французькій, німецькій і італійській. Також Франція і Сполучені Держави, які мають численні приватні радіофонічні товариства, висилають власних репортерів, з яких кожен буде провадити незалежний репортаж для своїх радіостацій. Коло 16 европейських держав, а між ними і Польща, будуть трансмітувати олімпійську програму при помочі кабля. 11 держав заморських — при помочі німецьких короткохвильних стацій.

Олімпійський вогонь.

Першою цікавою трансмісією буде авдиція з одинокого у своєму роді штафетового бігу Греція — Німеччина, учасники якого принесуть вогонь з гори Олімпу, щоб запалити традиційне полумя Олімпіяди.

Для цієї трансмісії німецька радіофонія делеґує спеціяльний трансмісійний віз, який 12 днів і ночей цього величезного бігу буде наґравати на кружки найцікавіші моменти траси. Від передмість Берліна віз цей, маючий короткохвильний надавник, привітає олімпійського гонця, трансмітуючи безпосередньо на всі радіостації найцікавіший кінцевий етап бігу.

Зрадіофонізовані стадіони.

Запевнення представникам поодиноких радіофоній світу добрих технічних умов для радіового репортажу, ось тяжке завдання, яке спадає на господарів і яке виконала багата засобами німецька радіофонія і міністерство пропаґанди.

Олімпійські стадіони покрили мережею мікрофонових інсталяцій, справоздавчих кабін, інсталяцій змішнювальних і реєстраційних. З метою як найбільш емоціонального і безпосереднього відтворення ходу змагань, у спеціяльних заглибленнях навколо тору заінстальовано мікрофони „дощо-відпорні“, які будуть переказувати радіослухачам акустичне тло змагань, як напр., голос і стріл стартера, відгомін кроків і т. п.

Туди, де нема мікрофонів, доїдуть спеціяльно збудовані великі трансмісійні вози. Один з них може надавати водночас 10 ріжних радіопрограм, другий — на випадок, коли на терені нема каблів — є пристосований до наґравання 6-ти поодиноких авдицій.

Ряд мікрофонових кабін запевнює добрі умовини радіового репортажу: кожен справоздавець має можливість водночас включення додаткового мікрофону кожної хвилини, або наґрання даного моменту на кружки.

Умовність часу.

Щоб уможливити тим мешканцям земної кулі, що в часі поодиноких змагань будуть смачно спати, вислухати радіові справоздання, зорганізовано спеціяльне бюро обслуги грамофонових кружків. Після дня повного спортових емоцій, в нічній тиші, відбуватимуться радіові „відновлення“ для країн Австралії, Північної та Південної Америки. Наново забренять звуки олімпійського стадіону, що воскресне тим разом в етері.

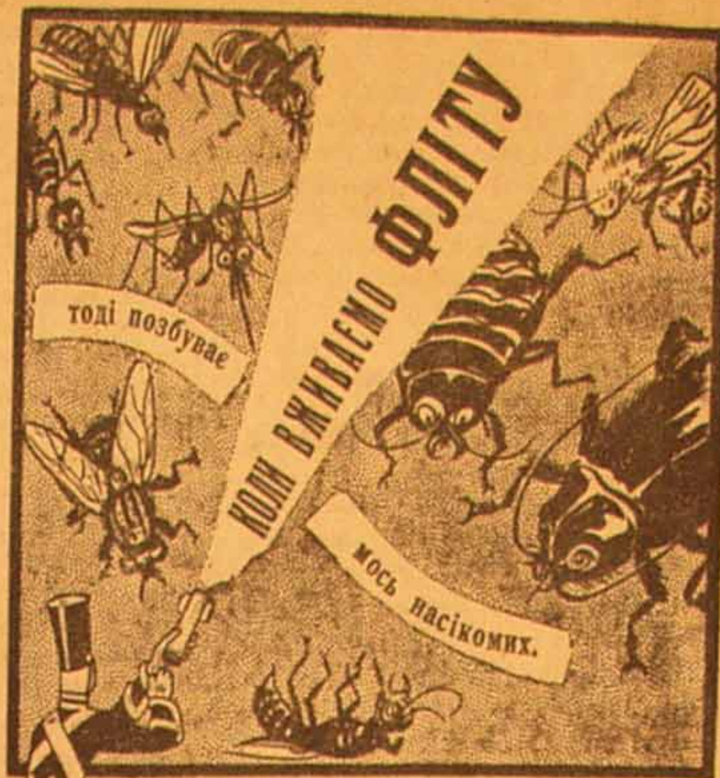
1. серпня через мікрофони радіостацій світу зазвучать слова олімпійської присяги, що прирікає шляхотну спортову емуляцію. Радіо — нерв світу — почне переказувати спортові змагання олімпійського стадіону.

ОПОВІСТКИ.

О. Ол. Бачинський з Козівки зложив через Адм. „Діла“ 10 зол. на Шпиталь ім. Митроп. Шептицького і 10 зол. на викуп по Укр Городу „Сокола-Батька“.

КУПНО - ПРОДАЖА

БУДІВЕЛЬНУ парцелю зараз продам. Потоцького 14, господар. 2366

ФЛІТ НИЩИТЬ ВСІ КОМАХИ!

ФЛІТ вигублює скоро й докладно всі комахи й їх зародні. Стосуючи ФЛІТ звільняємо помешкання від носіїв усяких бацилів — мух та інших комах. ФЛІТ, хоч має сильні комаховбивчі прикмети, для людей і звірят нешкідливий та не валяє матеріялів. ФЛІТ-у треба жадати тільки в жовтих бляшаних коробках з чорною опаскою та жовнярикам.

Встерігатись наслідування.

До нищення повзунів-комах уживайте комаховбивчого порошку п. н. ФЛІТ, всипуючи його в шпари і розколини.

FLIT — найкращий засіб комаховбивчий!

БІРЖА.

Варшава (ПАТ)

ГРОШІ.

Купно — продаж: Бельґи бельґ. 89·48—89.05, Доляри американські 5.29 — 5.25.50, Доляри канадійські 5·27—5.23.50, Фльорени голянд. 360.57 — 358.85, Франки фр. 35.08 — 34.92, Франки шв. 173.24 — 172.40, Фунти англ. 26.57 — 26.41, Ґульдени данціґські 100.20 — 99.80, Корони чеські 19.90—19.50, Корони данські 118.59, 117.75, Корони норв. 133.48—132.50, Кор. шв. 136.93—135.95, Ліри італ. 35—33, Марки фінл. 11.71—11.60, Марки нім. 137 — 132, Пезети еспан. 63.00—61.50, Шил. австр. 99 — 98, Марки нім. срібні 145—140.

Акції.

Банк Польський 100—99, Цукор 27.40—28, Вугіль 15.25—14.50, Лільпоп 12.00—13, Норблін 51.50—51.75, Стараховичі 33.75.

Збіже.

Ціни льоко Львів	від до
Пшениця одн.	20.75—21.00
Пшениця зб.	20.00—20.25
Жито одн.	12.50—13.00
Жито зб.	12.25—12·75
Овес Станд. I	13.75—14.00
Овес Станд. I. A	13.25—13.50
Овес Станд. II	13.25—13.50
Овес Станд. II A	12.50—12.75

ЦІНИ „МАСЛОСОЮЗУ“.

„Маслосоюз“ повідомляє, що в дні 2-го липня ц. р. кооперативам платив за: льоко Львів.

1 кг. масла десерового бльок. без опакування	2.15 зол.
1 кг. масла десер. бочкового включно з бочк. опакуванням	2.20 „
1 кг. масла експорт. включно з експортовим опакуванням дає зачет	2.20 „
1 л. молока	0·13 „
1 к. яєць	2.65 „

Тенденція на масло знижкова, на яйця на молоко вдержана.

Маслосоюз повідомляє, що в дні 2. VII. ц. р. платив своїм доставцям за 1 кг. живої птиці, льоко подвіря птахомясарні „М. С.“ у Львові, (пл. Більчевського ч. 3) такі ціни:

Індики, індички I. кл.	1.00 зол.
Качки товщеві I. кл., ваги щойно від 1.80 кг. вгору	0.90 „
Курки молоді без остріг I. кл.	1.00 „
Курята I. кл. щойно від 0.80 кг. вгору	1.10 „

Приймає птицю тільки першої кляси. Гірших сортів рішуче не приймаємо.

Ціни денні: тенденція на курята знижкова, на індики, качки, курки хвилево вдержана.

МЕШКАННЯ

МОЛОДИЙ ІНЖИНІР, українець, обійме нагляд над мешканням зараз або від серпня в українців, що їдуть на ферії поза Львів. Зголошення до 6. липня до „Діла“ під „Солідний“. 2365

ШУКАЮТЬ ПРАЦІ

УЧИТЕЛЬКА шукає лекції, займеться домом. Вимоги скромні. Ласкаві зголошення слати „Вчителька“ Скважава к. Злочова. 2367 1—2

ОГОЛОШЕННЯ.

ПІТ
НІГ, РУК, ПАХВИН
і т. п. зникне при вживанні спеціяльного певного і нешкідливого патент пудру „CSAVE“ **50 сот.**
Пробний пакет. **Перфумерія**
С. ФЕДЕРА
ЛЬВІВ, ВУЛ. СИКСТУСЬКА 7.
2188 Філія: КОПЕРНИКА 15 а. 29-75

ТРИВКУ ОНДУЛЯЦІЮ заграничним течивом ВІД 5 ЗОЛОТИХ виконує першорядно ТІЛЬКИ фірма
І. ШАДЕР
САЛЬОН ФРИЗІЄРСЬКИЙ
ЛИЧАКІВСЬКА 14, ТЕЛ. 107-15.
2345 3-3

ПЛЯШКИ
літрові і півлітрові, чисті білі (монополівки)
купує — фірма
ЕДМУНД РІДЛЬ
Рутовського ч. 3.
2317 8-4

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“. Львів, Ринок 10.